

Compasiune și înțelegere

Blacks

Să mă iertați că mă exprim cam "plastic"
Sunt doar un om și nicimăcar poet,
Nu am în mine un tupeu fantastic
să-mi fac din poezie un afet.

N-oi folosi cuvântul ca o armă
ca să resping dorința de atac
ce unii au primit-o ca pe-o karmă
și-o promovează sub al lor "cerdac".

Îi las s-atace cu a lor putere,
s-arunce cu cuvinte sau compost,
să-și satisfacă propria plăcere
de a rămâne goi și fără rost.

Iar de-or clama cuprinși de încântare
că sunt licențiați în bătălii,
am să le spun direct, cu nepăsare,
că sunt prea mici să sape-n temelii.

De ce se angrenează în războaie
și își arogă grad de teutoni?
Cum de nu simt că spada lor greoaie
a ruginit sub proprii neuroni?

Să-și ducă bătălia mincinoasă
în frigul lor morbid și abisal,
iar de-or simți interna lor angoasă
să ceară ajutorul la spital.

Să-și lase viziera unor funcții
recunoscute doar de propriul clan
spre a primi dreptatea unor punctii
ce-i va trata de frigul grosolan.

Au nu se văd, uitându-se în tindă
că-s cocoșati de propriul fenotip,
că sunt nisip turnat într-o oglindă
ce soarta-a mățuit-o fără chip?

Oglinda lor e plină de defecte
și ne prezintă lumea cum vor ei,
Dar nu concep în viață să accepte

că s-au născut prea goi, fără temei.

Soldați se cred și fără de păcate
și-atacă cu licențe în prostii,
neurmărind ideea de dreptate
sunt mercenarii fără fudulii.

Poți să-i condamni că își aleg războiul
s-atace o reductă fără porți
și-aruncă în cuvinte tot puroiul
ce l-au cules din propriile cărți?

Îi voi primi cu pâine și cu apă
și cu speranța că se vor schimba,
Atacul lor să fie o etapă
dintr-un trecut ce azi va sucomba.